

[Albertsen.]

det, fordi det måske var deres eneste chance for at få en lejlighed, og de har så betalt den høje pris.

Jeg forstod i og for sig på ministeren, at han var indstillet på at imødekomme ønsket fra lejernes LOs side, og det synes jeg er glædeligt. Men jeg forstod også på ministerens afsluttende bemærkninger, at han ikke på nuværende tidspunkt regnede med, at der overhovedet skulle tages noget initiativ til en revision af loven. Jeg må vel have lov at sige, at når ministeren udtaler sig om, at han gerne vil foretage en undersøgelse, er det da vist klogt af ministeren at afvente undersøgelsens resultat, før han meddeler, at han ikke agter at foretage sig noget — og, forstod jeg, næsten uanset hvilket resultat disse undersøgelser måtte munde ud i i form af materiale, i form af oplysninger, i form af erfaringer.

Jeg ved ikke, om ministeren i højere grad vil lytte til noget, som er fremkommet i et ministren nærtstående blad, og som jeg med forandens tilladelse skal citere nogle linjer fra. Det drejer sig om det konservative partiblade *Vor Tid*, nummeret af 7. februar, hvor man har bragt en længere, meget stærkt kritisk artikel om hele denne lovgivning, og hvor der anføres følgende:

„Ejerlejlighedsloven har bragt en vis ubalance ind på boligmarkedet, og i en række tilfælde er påvist direkte misbrug i forhold til lovens ånd og mening.“

Senere nævnes det, at

„det har vakt opsigt, at man nu også vil indføre opdeling af boliger til ejer- værelser“,

og forfatteren til artiklen foreslår det såre betimelige, at der skal opstilles et kriterium for ejerboliger. Han mener, at ejerboligerne bør være selvstændige med egen indgang, at de skal have toilet og sanitære anlæg i umiddelbar tilknytning, og at de skal rumme køkken eller kogenicher; desuden bør der være en minimumsgrænse på 30 m² for størrelsen af lejligheden.

Derudover peger forfatteren på det problem, der opstår, når en tilfældig liebhaver foretager pengeanbringelse i en enkelt bolig, der bebos af en familie, og derved skaber utryghed for denne, og forfatteren foreslår, at familien i lejligheden får en ubetinget forkøbsret ved udbud af den bolig, de bebos.

Jeg er enig i de betragtninger, som er anført i det konservative blad, og jeg kan da tænke mig, at ministeren med sin stilling til bladet og konservative meninger som sådanne ikke vil være fremmed over for disse synspunkter.

Nu har vi altså fået denne lov, og så burde vi, der ikke er yndere af loven, og som er stærkt kritiske over for den, måske næsten udtrykke ønske om, at den virkede mere tåbelig og mere forkert end noget som helst andet og derved gav anledning til en voldsom harme og kritik — og dermed måske også var en politisk fordel for det parti, jeg tilhører. Jeg vil gerne sige, at sådan har vi ikke set på det. Da boligforliget blev indgået, bøjede man viljer og opfattelser mod hinanden og fik et resultat. Jeg må også sige, at det, der bør ske, bør ske under forpligtelse af forliget; det gælder også den del af det, der er tale om her. Men dermed følger også en forpligtelse til at ændre, hvis der er tale om uheldige erfaringer, hvis der er tale om misbrug. Hvis der er tale om, at denne lov ikke i sin udformning har givet den tryghed på det område, den virker for, tror jeg, at alle parter i forliget må være levende interesseret i at ændre. Derfor hjælper det ikke, at ministeren gerne vil lade undersøgelse foretage, når han samtidig siger, at han ikke vil foretage nogen ændring.

Jeg tror, at det, som er udtrykt fra lejernes side, er såre betimeligt. Jeg vil her særligt pege på deres understregning af det ønskelige i, at kommunerne gennem boligkommissionerne får mulighed for at tage stilling til disse overdragelser, inden de foretages. Jeg kan her henvise til, at man i Frederiksberg kommunalbestyrelse, hvorfra i øvrigt et par af repræsentanterne i ejerlejlighedslovkommissionen kom, har været enige om at få samlet et materiale på grundlag af de lokale erfaringer med sigte på at fremme en revision, som jeg mener afgjort er nødvendig. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigt, at de partier, der var ansvarlige for loven, også her enes om at ændre den på grundlag af de allerede nu erkendte fejl og de misbrug, der finder sted. Jeg tror, det vil være i alles interesse. Her er jo ikke alene tale om de to eksempler fra Frederiksberg og Vognmandsmarken; jeg ser i dag, at der i B.T. nævnes et eksempel på en ejerlejlighed